

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 167/21
20.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ане Поповић, председника већа, Снежане Савић Сабљић и Александра Ивановића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Ненад Николић, адвокат из Београда, ул. Луке Војводића бр.13/25, против туженог ББ из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Владимир Глумац, адвокат из Београда, ул. Алексе Ненадовића бр.31/10, ради поништаја анекса уговора о раду, накнаде штете и уплате доприноса, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1.бр.2317/19 од 26.05.2020.године, у седници већа одржаној дана 20.10.2021.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1.бр.2317/19 од 26.05.2020.године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1.бр.2317/19 од 26.05.2020.године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе тужиље као на рочишту одржаном 26.05.2020.године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништен анекс I уговора о раду од 27.05.2019.године, којим се мењају чланови 6, 7. и 8. уговора о раду бр.109/18 од 05.06.2018.године, као незаконит. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади штету на име разлике између зараде утврђене анексом I уговора о раду од 27.05.2019.године и зараде коју би остварила да није дошло до закључења оспореног анекса и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до коначне исплате, како је ближе означено у садржају наведеног става изреке. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да у корист тужиље на досуђене износе из претходног става уплати разлику на

име мање уплаћених доприноса за обавезно социјално осигурање и то РФ ПИО, РФ за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиљи надокнади трошкове поступка у износу од 80.586,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против наведене пресуде тужени је, преко пуномоћника, благовремено изјавио жалбу побијајући је из свих законских разлога, са предлогом као у жалби.

Тужиља је, преко пуномоћника, поднела одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у смислу члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11), Апелациони суд у Београду је нашао да жалба туженог није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које повреде другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге повреде због којих би побијана пресуда морала бити укинута.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, утврђено је да је тужиља уговором о раду бр.109/18 од 05.06.2018.године засновала радни однос код туженог, на неодређено време за обављање послова извршног директора, да је чл.6 уговора тужиља засновала радни однос са непуним радним временом од 34 часова недељно, чл. 7 одређена је зарада у месечном износу од 69.760,00 динара-нето, 97.375,18 динара бруто, а чл. 8 да се радни учинак утврђује на основу квалитета и обима рада, као и односа запосленог према радним обавезама. Тужиљи је обавештењем-понудом бр.106 од 20.05.2019.године на основу чл. 171 и 172 Закона о раду и одлуке управног одбора туженог од 17.05.2019.године, дата понуда за закључење анекса уговора о раду, а услед потребе послодавца да се изврши измена одредби које се тичу радног места запослене и које су садржене у уговору о раду, док су оспореним анексом уговора о раду измењени чланови 6., 7. и 8. уговора о раду од 05.06.2018.године, тако да је чланом 6 одређено да је радно време тужиље 40 часова недељно, чланом 7 зарада запослене се утврђује у месечном износу од 27.332,80 динара нето, а 36.808,50 динара бруто. Затим је решењем од 21.10.2019.године тужиљи отказан уговор о раду као тренутно нераспоређеној на основу одлуке Управног одбора туженог од 07.09.2019.године којом је тужиља разрешена дужности извршног директора туженог, тако да је престала потреба за њеним радом. У току поступка првостепени суд је саслушао тужиљу и законског заступника туженог. Применом чл. 171 став 1 тачка 1 и чл.172 став 1 Закона о раду првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да поступак премештаја тужиље био незаконит, те да иста није била писменим путем обавештена о стварним и конкретизованим разлозима за премештај у погледу конкретних потреба процеса и организације рада, а да су неосновани наводи туженог да је тужиља била упозната да је приликом отказа уговора о раду претходном извршном директору туженог, била прекршена процедура и да је истог дана када је претходном извршном директору отказан уговор о раду тужиља закључила уговор о раду, па да је то био разлог због чега понуда за закључење анекса уговора о раду није била конкретизована, што је без утицаја јер је послодавац без изузетка дужан да конкретизује разлоге за измену уговорених услова рада, а имајући у виду да је тужиљи утврђена знатно нижа зарада у односу на уговорену. Како је усвојио тужбени захтев за поништај оспореног анекса, првостепени суд је досудио и накнаду штете у висини разлике зараде, као и уплату доприноса за обавезно социјално осигурање.

За своју одлуку првостепени суд је дао јасне и на закону засноване разлоге, које као правилне прихвата и овај суд.

Супротно наводима жалбе, правилно је првостепени суд закључио да је послодавац дужан да достави писано обавештење које садржи конкретне разлоге за понуђени анекс уговора о раду, те да само позивање да су разлози понуде потребе послодавца да се изврши измена уговора о раду, а без навођења конкретних разлога, није довољан основ да се учини понуда за закључење конкретно овде оспореног анекса уговора о раду. Имајући у виду да је у понуди за закључење анекса уговора о раду наведено да се услед потребе послодавца врши измена одредби које се тичу радног места запослене које су садржане у уговору о раду, те да се у складу са чл. 33 став 1 тачка 4 Закона о раду запосленој упућује ова понуда, а да се оспореним анексом 1 уговора о раду од 20.05.2019.године мењају одредбе уговора о раду у чл. 6, 7 и 10, а које се односе на радно време од 40 часова недељно, те да се мења зарада у износу од 27.332,80 динара нето, као и одредбе о накнади зараде, то свакако да у понуди за закључење анекса уговора о раду нису наведени конкретни разлози због чега се мења уговор о раду у назначеним одредбама, а применом одреби чл. 33, 171 и 172 Закона о раду. При том, у понуди се наводи да се мењају одредбе уговора које се тичу радног места тужиље (која је зансовала радни однос за радно место извршног директора), а да се у оспореном анексу уговора о раду не спомиње измена радног места тужиље, већ се ради о другим изменама за које тужиљи у понуди нису дати разлози, и то разлози који се тичу смањења зараде тужиље, повећања радног времена на пуно, с обзиром да је уговором о раду радно време износило 34 часова недељно, те разлози у погледу накнаде зараде, због чега тужени није дао могућност тужиљи да се на јасан и конкретан начин упозна са разлозима за закључење оспореног анекса уговора о раду.

Код оваквог чињеничног утврђења, неосновано је позивање жалбе да је тужиља била упозната да је приликом отказа уговора о раду претходном извршном директору туженог, била прекршена процедура, због чега је пред надлежним судом вођен поступка који је окончан поравнањем и да је истог дана када је претходном извршном директору отказан уговор о раду тужиља закључила уговор о раду, а да је претходни извршни директор сада враћен на рад код туженог, па да је то био разлог због чега понуда за закључење анекса уговора о раду није била конкретизована, а који наводи су без утицаја јер је послодавац у сваком случају дужан да конкретизује разлоге за измену уговорених услова рада, а што тужени није учинио у понуди за закључење оспореног анекса уговора о раду, због чега је ожалбена пресуда потврђена.

Како је основан тужбени захтев за поништај оспореног анекса уговора о раду, то је основан и тужбени захтев за исплату накнаде штете у висини потраживане разлике, а чија висина није била спорна током поступка, као и тужбени захтев за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, због чега је и у овом делу потврђена ожалбена одлука.

Првостепени суд је у ставу другом изреке наео да се поништава анекс уговора о раду којим се између осталог мења и члан 8, али овај суд налази да је оспореним анексом поред члана 6 и 7, измењен члан 10 уговора о раду, а и тужбеним захтевом наведено да се између осталих мења и члан 10 уговора о раду, то се ради о очигледној грешци коју првостепени суд може да исправи у сваком тренутку.

Приликом доношења другостепене одлуке, овај суд је ценио остале жалбене наводе тужиоца, али је нашао да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност ожалбене пресуде.

Потврђена је одлука о трошковима парничног поступка имајући у виду да је иста донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 ЗПП.

Тужиени није успела у поступку по због чега је одбијен његов захтев за накнаду трошкова по жалби, док је захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на жалбу неоснован, с обзиром да наведени трошкови нису били нужни и потребни за одлучивање у овом поступку, због чега је одбијени и наведени захтев.

Из изнетих разлога, применом одредби члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић